

Agencja Rezerw Materiałowych

Prezes

Warszawa, dnia maja 2016 r.

DECYZJA

Prezesa

Agencji Rezerw Materiałowych

Nr BPI – 25/I/16

**w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów dotyczących opłaty
zapasowej**

Na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584), zwanej dalej „u.s.d.g.” w związku z art. 21b ust. 1 i ust. 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1695, z późn.zm.), zwanej dalej „ustawą o zapasach”, Prezes Agencji Rezerw Materiałowych stwierdza, że stanowisko P. z siedzibą w P. przedstawione we wniosku z dnia 19 kwietnia 2016 r., który wpłynął do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych w dniu 22 kwietnia 2016 r. *o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawa dotyczących opłaty zapasowej – jest nieprawidłowe.*

UZASADNIENIE

P. z siedzibą w P. – zwany dalej „Wnioskodawcą”, wystąpił do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z wnioskiem z dnia 15 kwietnia 2016 r., który wpłynął do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych dnia 22 marca 2016 r. o *wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (...)*”.

W dniu 14 kwietnia 2016 r. Wnioskodawca uiścił kwotę 40 zł tytułem opłaty za wydanie interpretacji.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił opis następującego stanu faktycznego.

Wnioskodawca będąc równocześnie producentem i handlowcem w rozumieniu ustawy o zapasach jest zobligowany do wyliczania i terminowego regulowania opłaty zapasowej od produkcji i/lub przywozu paliw realizowanej od 1 stycznia 2015 r. W zakresie prowadzonej przez siebie działalności, Wnioskodawca dokonuje między innymi produkcji oraz sprzedaży paliw do dalszego przetworzenia (paliw bazowych), do których inny producent paliw może wprowadzić dodatki i biokomponenty. W ramach tych operacji handlowych sprzedawane paliwa bazowe są często czasowo usługowo magazynowane przez Wnioskodawcę na rzecz producentów paliw, którym je sprzedano jako zapasy handlowe lub obowiązkowe tych producentów. Po zakończeniu umowy na magazynowanie paliw lub w ramach operacji rotacji tak utrzymywanych usługowo zapasów Wnioskodawca dokonuje ponownego odkupu tych paliw od tego samego producenta i dokonuje ich ponownej sprzedaży wraz z usługą czasowego magazynowania dla innego podmiotu lub dodaje dodatki i biokomponenty w ramach rotowanego produktu celem jego wprowadzenia na rynek. W efekcie tej operacji powstaje łańcuch obrotu paliwem bazowym, w ramach którego fakt kolejnego przetworzenia (produkcji) jest przesunięty w czasie, w którym

pomiędzy momentem wytworzenia paliwa bazowego a jego dalszym przetworzeniem paliwo bazowe może wielokrotnie zmienić właściciela.

Zgodnie z art. 21b ust. 3 ustawy o zapasach „Producenci z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), przetwarzający je poprzez procesy mieszania, które nabył od poprzedniego producenta lub handlowca i których ilość stanowiła podstawę obliczenia i zapłaty opłaty zapasowej przez poprzedniego producenta lub handlowca, oblicza opłatę zapasową, przyjmując za podstawę jej obliczenia różnicę pomiędzy ilością produktu końcowego i tą ilością paliw, która stanowiła podstawę obliczenia i zapłaty opłaty zapasowej przez poprzedniego producenta lub handlowca.”

W opisaney powyżej sytuacji Wnioskodawca jako pierwszy producent paliwa bazowego wystawia przedsiębiorcy oświadczenie, o którym mowa w art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach, potwierdzające fakt rozliczenia opłaty zapasowej od sprzedawanych paliw bazowych, tak aby nabywca tych paliw, w przypadku gdy zdecyduje się na ich przetworzenie w drodze dodania stosownych dodatków i biokomponentów mógł rozliczyć opłatę zapasową tylko od różnicy pomiędzy finalną ilością paliwa gotowego a ilością paliwa bazowego kupionego od Wnioskodawcy (od ilości, które dodał samodzielnie lub w drodze zlecenia stosownej usługi komponowania przedsiębiorcom posiadającym odpowiednie instalacje produkcyjne).

W oparciu o opis stanu faktycznego Wnioskodawca przedstawił swoje stanowisko.

Zdaniem Wnioskodawcy mechanizm wystawiania oświadczenia, o którym mowa w art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach, powinien mieć zastosowanie w przypadku kolejnej odsprzedaży paliwa bazowego bez jego przetworzenia na rzecz Wnioskodawcy lub innego przedsiębiorcy, tak aby Wnioskodawca w sytuacji gdy zdecyduje się na przetworzenie odkupionego przez siebie paliwa bazowego zapłacił opłatę zapasową wyłącznie od ilości dodanych dodatków i biokomponentów. Wynika to z konstrukcji ustawy o zapasach, która do potwierdzania obowiązku uregulowania opłaty zapasowej od sprzedawanych paliw do dalszego przetworzenia przewiduje wyłącznie formę wskazanego powyżej oświadczenia wystawianego przez

przedsiębiorców uczestniczących w opisanym łańcuchu handlowym. W praktyce powinno towarzyszyć wystawienie oświadczenia, tak aby uczestniczący w transakcji kolejny przedsiębiorca, który zdecyduje się na jego przetworzenie, mógł zapłacić wymaganą opłatę zapasową tylko od dodanych przez siebie dodatków i biokomponentów.

Równocześnie analogiczna sytuacja, pozostająca poza zakresem przedmiotowym niniejszego wniosku o wydanie interpretacji, będzie miała miejsce w przypadku potwierdzenia obowiązku odłożenia wymaganego wolumenu zapasu obowiązkowego od wyprodukowanego i sprzedanego paliwa bazowego w oparciu o oświadczenie wystawiane na podstawie art. 5 ust. 3j ustawy o zapasach, w ramach którego kolejni właściciele paliwa bazowego (producenci), aby odkładać zapasy obowiązkowe tylko od ilości dodawanych przez siebie dodatków (w sytuacji gdy zdecydują się na jego przetworzenie) powinni każdorazowo pobierać przedmiotowe oświadczenie, aby udowodnić fakt odłożenia zapasu obowiązkowego w całym łańcuchu handlowym obrotu paliwem bazowym mogącym podlegać przetworzeniu na późniejszym etapie.

W związku z powyższym Wnioskodawca wnioskuje o potwierdzenie, ze strony Prezesa ARM opisanych powyżej zasad dokumentacji za pomocą oświadczenia, o którym mowa w art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach każdorazowej sprzedaży paliwa bazowego do dalszego przetworzenia pomiędzy kolejnymi przedsiębiorcami uczestniczącymi w takim łańcuchu transakcji albo o wskazanie innego akceptowanego przez Prezesa ARM sposobu potwierdzenia faktu rozliczenia opłaty zapasowej (jednocześnie odłożenia zapasu obowiązkowego) od paliwa bazowego, który możliwi kolejnym właścicielom paliwa, który nie kupili go bezpośrednio od producenta paliwa bazowego, płacić opłatę zapasową tylko od ilości dodanych przez siebie komponentów w sytuacji gdy zdecydują się na jego przetworzenie na produkt finalny.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego jest nieprawidłowe

Zgodnie z art. 3 ust. 1 – 3 oraz ust. 4 ustawy o zapasach, w celu zapewnienia zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i produkty naftowe w sytuacji wystąpienia zakłóceń w ich dostawach na rynek krajowy oraz wypełniania zobowiązań międzynarodowych, tworzy się zapasy ropy naftowej i produktów naftowych, zwane "zapasami interwencyjnymi". Zapasy interwencyjne obejmują zapasy:

- 1) obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, tworzone i utrzymywane przez producentów i handlowców;
- 2) agencyjne ropy naftowej i paliw, tworzone i utrzymywane przez Agencję Rezerw Materiałowych.

Zapasy interwencyjne zaspokajają zapotrzebowanie na ropę naftową i paliwa w ilości odpowiadającej co najmniej iloczynowi 90 dni i średniego dziennego przywozu netto ekwiwalentu ropy naftowej w poprzednim roku kalendarzowym. Zapasy interwencyjne powiększa się o rezerwę na poczet zapasów niedostępnych z przyczyn technicznych oraz ubytków podczas przemieszczania zapasów interwencyjnych; rezerwa ta wynosi 10% tworzonych i utrzymywanych zapasów interwencyjnych. Stosownie do art. 21a ust. 1 ustawy o zapasach, zapasy agencyjne nie mogą być mniejsze niż różnica pomiędzy ilością zapasów interwencyjnych określoną w art. 3 ust. 3 i 4 a ilością zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw. Art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach stanowi, że koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową.

W myśl art. 2 pkt 18 ustawy o zapasach producentem jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecający taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji paliw na rzecz innych podmiotów. Stosownie do art. 2 pkt 8 ustawy o zapasach, przez pojęcie produkcji paliw rozumie się wytwarzanie paliw w procesie przerobu ropy naftowej, kondensatu gazu ziemnego (NGL), półproduktów rafineryjnych i innych

węglowodorów lub przetwarzanie paliw poprzez procesy mieszania komponentów, w tym paliw, w wyniku których powstaje co najmniej jedno z paliw albo wzrasta całkowita ilość jednego z nich.

Przepis art. 2 pkt 19 ustawy o zapasach konstytuuje definicję legalną handlowca, zgodnie z którą jest nim przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw. Z kolei przywozem jest, zgodnie z art. 2 pkt 14 ustawy o zapasach, sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu. Nabyciem wewnątrzspółnotowym w myśl przepisu art. 2 pkt 9 ustawy o zapasach jest przemieszczenie ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego z terytorium innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. Importem zaś, zgodnie z przepisem art. 2 pkt 12 ustawy o zapasach, jest import ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

Przez pojęcie paliw, na podstawie art. 2 pkt 3 ustawy o zapasach, należy rozumieć produkty naftowe określone w art. 2 pkt 2 lit. f-n, w tym również zawierające dodatki bez względu na ich ilość. Produkty naftowe wymienione w art. 2 pkt 2 lit. f-n, to, odpowiednio, gaz płynny (LPG), benzyny silnikowe, benzyny lotnicze, paliwa typu benzyny do silników odrzutowych, paliwa typu nafty do silników odrzutowych, inne nafty, oleje napędowe, lekkie oleje opałowe i pozostałe oleje napędowe, ciężkie oleje opałowe, określone w załączniku B rozdział 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008, str. 1, z późn. zm.).

Ażeby powstał obowiązek zapłaty opłaty zapasowej musi zaistnieć jedno ze zdarzeń opisanych w ustawie o zapasach dotyczących przywozu. Mianowicie musi nastąpić nabycie wewnątrzspółnotowe lub import przez przedsiębiorcę, który tym samym, dokonując jednej z powyższych czynności uzyskuje status handlowca. W systemie zapasów interwencyjnych ropy naftowej lub paliw pierwszą czynnością, która rodzi obowiązek uiszczenia opłaty zapasowej jest przemieszczenie

wyrobu podlegającego opłacie zapasowej z terytorium państwa członkowskiego UE na terytorium RP. Podobnie rzecz się ma w przypadku importu, gdzie obowiązek uiszczenia opłaty zapasowej powstaje z chwilą dokonania importu ropy naftowej lub paliw poprzez przywóz wyrobów akcyzowych z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju. Natomiast obowiązek zapłaty opłaty zapasowej w przypadku produkcji paliw, zdarzeniem wywołującym powstanie obowiązku uiszczenia jest wyprodukowanie paliwa. W zakres definicji producenta, o której mowa w art. 2 pkt 18 ustawy o zapasach nie wchodzi usługowa produkcja paliw na rzecz innych podmiotów.

Zgodnie z art. 21b ust. 3 ustawy o zapasach producent paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), przetwarzający je poprzez procesy mieszania, które nabył od poprzedniego producenta lub handlowca i których ilość stanowiła podstawę obliczenia i zapłaty opłaty zapasowej przez poprzedniego producenta lub handlowca, oblicza opłatę zapasową, przyjmując za podstawę jej obliczenia różnicę pomiędzy ilością produktu końcowego i tą ilością paliw, która stanowiła podstawę obliczenia i zapłaty opłaty zapasowej przez poprzedniego producenta lub handlowca.

Ażeby móc skorzystać z powyższego przepisu należy spełnić przesłanki, o których mowa w art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach, tj. poprzedni producent lub handlowiec przekazuje producentowi paliw, z wyłączeniem gazu płynnego (LPG), przetwarzającemu je przez procesy mieszania oświadczenie o obliczeniu i zapłacie opłaty zapasowej zawierające w szczególności:

- 1) nazwę i adres producenta lub handlowca;
- 2) numer identyfikacyjny w krajowym rejestrze urzędowym podmiotów gospodarki narodowej (REGON), numer identyfikacji podatkowej (NIP) producenta lub handlowca, jeżeli takie posiada;
- 3) ilość sprzedanych paliw stanowiącą podstawę obliczenia i zapłaty opłaty zapasowej;
- 4) wysokość oraz termin zapłaty opłaty zapasowej.

Przepis ten jednoznacznie wskazuje, że aby móc go zastosować niezbędne jest wystąpienie dwóch podmiotów, tj. producenta lub handlowca, który już uiszczył opłatę zapasową od wyprodukowanego lub przywiezionego paliwa, a także kolejnego producenta, który opłacone paliwo wykorzystuje do kolejnej produkcji. Ponadto kolejną przesłanką niezbędną przy zastosowaniu tego przepisu jest przeniesienie prawa własności paliwa będącego podstawą do uiszczenia opłaty zapasowej – ergo – musi nastąpić transakcja handlowa, np. sprzedaż. Przepis wskazuje tylko, że pierwszym ogniwem w całym łańcuchu tych transakcji może być wyłącznie producent w rozumieniu art. 2 pkt 18 ustawy o zapasach (który dokonał produkcji paliw) lub handlowiec w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy o zapasach (który dokonał przywozu paliwa na terytorium Polski). Kolejnymi podmiotami w dalszym obrocie mogą być wyłącznie producenci paliw, którzy zgodnie z przepisem art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach nabywają opłacone (opłatą zapasową) paliwo, wraz ze stosownym oświadczeniem, o którym mowa w art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach i przeznaczają je do dalszej produkcji. Wtedy taki kolejny producent jako podstawę obliczenia opłaty zapasowej bierze pod uwagę różnicę pomiędzy ilością produktu końcowego i tą ilością paliwa, która stanowiła podstawę obliczenia i zapłaty opłaty zapasowej przez poprzednika. Oznacza to, że oprócz transakcji sprzedaży, o czym była mowa wyżej, paliwo to powinno być przeznaczone do dalszej produkcji i dopiero, jako *de facto* nowy produkt, może być przedmiotem dalszej transakcji i na takie, nowowyprodukowane, paliwo kolejny producent może wystawić następnemu producentowi stosowne oświadczenie, o którym mowa w art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach.

Z uwagi na powyższe, Organ uznał stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe, albowiem w opisanym we wniosku stanie faktycznym, w zakresie konkretnego wolumenu paliw, o którym mowa we wniosku, nie występuje produkcja przez nabywcę paliw, w związku z tym nie występuje, jako kolejny element łańcucha transakcyjnego producent paliw (jak wskazuje przepis art. 21b ust. 3 ustawy o zapasach). Nawet jeśli kontrahent Wnioskodawcy jest podmiotem zarejestrowanym w rejestrze systemu zapasów interwencyjnych, albowiem producentem, w rozumieniu ustawy o zapasach, staje się nie poprzez wpis do rejestru a poprzez dokonanie produkcji. Dlatego też, wystawienie, przez Wnioskodawcę, oświadczenia,

o którym mowa w art. 21b ust. 4 ustawy o zapasach, dotyczącego konkretnego wolumenu paliw, nabywcy (nawet jeśli jest zarejestrowany w rejestrze systemu zapasów interwencyjnych), jeśli ten nie przeznaczy tego paliwa do kolejnej produkcji, jest co do zasady bezprzedmiotowe i nie wywoła żadnych skutków z tytułu wyliczania podstaw do uiszczenia opłaty zapasowej w danym okresie rozliczeniowym dla nabywcy.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

Nadmienia się, że niniejsza interpretacja traci ważność w przypadku zmiany któregokolwiek z elementów przedstawionego stanu faktycznego lub zmiany stanu prawnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie

do Ministra Energii, w terminie 14 dni od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych – 00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.

.....

Wykonano w 3 egz.

Egz. Nr 1 – adresat (ZPO+KPA);

Egz. Nr 2 – BPI;

Egz. Nr 3 – a/a.